

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 16/12/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 732

“NGƯỜI CHÂN THẬT TU HÀNH KHÔNG BỊ NGOẠI CẢNH MÊ HOẶC”

Tên của bài học khiến chúng ta liên tưởng đến trong cuộc sống thường ngày, mỗi khi chúng ta ra đường, lên trên mạng internet, chúng ta có bị cám dỗ, có bị mê hoặc hay không? Các trang mạng ngày nay dùng trí tuệ nhân tạo là biết chúng ta cần gì, họ tiếp cận đến chúng ta bằng mọi cách, gửi cho chúng ta những nội dung mà chúng ta quan tâm. Chúng ta đi siêu thị, có nhiều thứ dẫn dụ chúng ta. Chúng ta có dịp đi nước ngoài, nhất là đến Hồng Kông hoặc Singapore, họ có những gian hàng miễn thuế khiến chúng ta không thể cưỡng lại được sự cám dỗ, mua sắm đến đồng tiền cuối cùng. Chúng ta phải điều phục được chính mình, đã không cần dùng thì họ cho cũng không lấy. Rất nhiều người có bệnh nặng, đồ người khác tặng cho thì lấy vô tội vạ, thậm chí đồ người khác không cho nhưng họ cũng lấy. Trước đây, có nhiều đồng tu đi nước ngoài tham dự các pháp hội, họ lấy rất nhiều quà tặng của pháp hội. Đến sân bay, họ bị quá cân nên phải bỏ đồ ở sân bay. Kinh sách để lại sân bay cũng trở thành rác. Vì sự cám dỗ của mình, họ thích quá, mang về đủ thứ. Hiện nay trong tủ của các đồng tu còn rất nhiều số lượng Kinh sách bằng chữ Hán. Người ta thì tiêu phí tiền của, chúng ta thì tiêu phí phước báu. Cái gì chúng ta không phải trả bằng tiền thì phải trả bằng phước báu ngay trong vận mạng của mình. Điều này rất đáng sợ nhưng không có mấy người biết được.

Chúng ta phải tập kiềm chế đến mức thấp nhất những nhu cầu của chúng ta. Nếu chúng ta không dùng đến thì họ cho cũng không lấy, kể cả hàng giảm giá, hàng miễn thuế. Từ lâu, tôi đã tập được điều này. Trong thế giới muôn màu, vật chất hiện đại có rất nhiều sự cám dỗ. Kỳ đó tôi đi dạy ở Vũng Tàu, tôi đang nằm nghỉ thì nghe thấy mấy chú bàn tán với nhau về chiếc điện thoại smart phone đời mới. Khi vào buổi chia sẻ, tôi mắng họ: “*Người ta gọi mình là Thầy Cô, là Sư. Chúng ta phải làm ra chuẩn mực để làm gương cho mọi người*”. Chúng ta chạy theo dục vọng, bị họ làm cho dục vọng tăng cao. Họ không thể đáp ứng, thỏa mãn được dục vọng của chúng ta. Các đời điện thoại Iphone mới liên tục được tung ra thị trường khiến người ta bỏ ra cả đồng tiền, đi xếp hàng để mua bằng được.

Trước đây tôi thấy có rất nhiều người sử dụng một lúc 2 điện thoại, toàn là hàng đắt tiền. Họ tưởng thỏa mãn được cái ta của họ, nhưng vĩnh viễn không bao giờ kết thúc, suốt cuộc đời chạy theo dục vọng, không bao giờ dừng lại. Chúng ta may mắn biết được Phật, biết “*tri túc thường lạc*” nên không bị xã hội hiện đại lôi kéo đi.

Người xưa nói: “*Nhân đạo vô cầu phẩm vị cao*”. Người đạt đến chỗ không mong cầu, “*biết đủ thường vui*” thì nhân cách, đức hạnh dần được nâng cao. Người không biết đủ, luôn chạy theo sở thích, thì “*tích tài tán*

đạo”. “Tài” ở đây không chỉ là tiền tài mà còn là của cải, vật chất. Người có đầy của cải, vật chất dễ bị mất đạo tâm. Tu hành chính là ở chỗ hạn chế thấp nhất bị thế tình mê hoặc. Chúng ta chiêm nghiệm xem tại sao người xưa nói: **“Tài sắc danh thực thù, địa ngục ngũ điều căn”**. Năm thứ này là căn gốc của địa ngục, là tác nhân dẫn chúng ta bị đọa lạc. Dính vào năm điều này, thì bất cứ một điều nào cũng có sức cám dỗ đáng sợ dẫn chúng ta đến địa ngục. Nhiều người ăn, ngủ, mặc thôi mà phải nói là vô cùng nặng nề.

Tôi nghe mấy chú nói, mấy chú khuyên can thì anh ấy nói: **“Anh biết địa ngục là đáng sợ. Anh biết việc anh làm sẽ khiến anh bị đọa địa ngục nhưng anh không cưỡng lại được”**. Người ta không biết thì còn đáng thương, do vì ngu si, vô trí. Nhưng có người biết rõ mà vẫn làm. **Cho nên tu hành chính là ở chỗ không bị ngoại cảnh cám dỗ. Đã bị ngoại cảnh cám dỗ thì tâm không thanh tịnh. Tâm không thanh tịnh không tương ứng với cõi Tịnh. Tâm tịnh tương ứng với cõi Tịnh. Tâm nhiễm ô tương ứng với cõi nhiễm ô**. Chúng ta tưởng rằng mình đã tu nhiều năm, công phu miên mật nhưng đó là tự mình gạt mình. Điều quan trọng là chúng ta có bị năm dục sáu trần làm cho ô nhiễm không.

Hòa Thượng Bảo Chí Công ngồi trong cung vua xem hát. Nhà Vua hỏi: **“Ngài thấy buổi biểu diễn có hay không?”**. Hòa Thượng Bảo Chí Công nói: **“Tôi không biết”**. Nhà vua thắc mắc thì Hòa Thượng Bảo Chí Công nói: **“Ngày mai, nhà Vua hãy cho một tử tù đội một chậu nước trên đầu rồi xem biểu diễn múa hát. Nếu nước bị bắn ra ngoài một giọt thì sẽ mất mạng”**. Nhà vua làm theo như vậy. Sau khi tử tù xem biểu diễn, Ngài Bảo Chí Công hỏi: **“Người thấy buổi biểu diễn có hay không?”**. Tử tù nói: **“Con chỉ lo không để cho nước bắn ra ngoài để giữ mạng sống nên không còn tâm trí nào mà xem biểu diễn”**. Nhà vua liền hiểu ra.

Mỗi chúng ta giống như những kẻ tử tù được diễu qua thành phố để đến pháp trường, thấy thế giới muôn màu thì rất vui thích, đắm chấp, mê hoặc, quên rằng mình đang là kẻ tử tù. Mỗi chúng ta ai mà không chết, ai cũng giống tử tù đang tiến đến cái chết. Thời gian trôi rất nhanh, dù 70 năm cũng sẽ trôi đi rất nhanh. Giai đoạn dịch bệnh Covid đã kéo dài 6 tháng, rồi một năm, hai năm, ba năm. Chúng ta bỗng chốc quên đi, từng mùa xuân trôi qua rất nhanh. Nếu tôi sống được bằng tuổi Hoà Thượng, tôi chỉ còn hơn 30 năm nữa, 30 năm sẽ trôi qua rất nhanh.

Chúng ta chìm đắm trong thế giới muôn màu, bị mê hoặc bởi năm dục sáu trần. Hòa Thượng nói: **“Người chân thật tu hành không bị ngoại cảnh mê hoặc. Người tu hành quan trọng nhất là tâm phải định, không để cho thế giới bên ngoài, ngoại cảnh bên ngoài mê hoặc, làm ảnh hưởng. Trong đời sống đối nhân xử thế tiếp vật, chính mình phải làm được chủ”**. Chúng ta luôn bị ngoại cảnh mê hoặc. Chúng ta phải làm chủ được khởi tâm động niệm của mình. Chúng ta có làm chủ được khởi tâm động niệm của mình hay không? Chúng ta thời khóa một ngày 3 thời, 4 thời nhưng ngồi đó khởi vọng tưởng. Vậy thì như người xưa nói: **“Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, đau ốm rất hòng chỉ uống công”**, miệng niệm Di Đà nhưng vẫn sanh tử, vẫn đọa lạc.

Chúng ta phải làm được chủ, đắc được định. Đắc được định thì tâm mới tịnh. Tâm tịnh mới tương ứng với cõi Tịnh. Chúng ta tự mình muốn đọa lạc chứ không phải Phật để cho chúng ta đọa lạc. Chúng ta cam chịu

đọa lạc vì để cho tập khí lôi đi xềnh xệch. Hòa Thượng nói: **“Định không phải 1 ngày là từ sáng đến tối ngồi quay mặt vào vách. Ngay trong cuộc sống thường ngày, đi đứng nằm ngồi đều không bị ngoại cảnh ảnh hưởng. Trong bất cứ hoàn cảnh nào chúng ta phải làm được chủ. Chân thật làm đến được ngoài không dính mắc, trong không khởi tâm”**. Ta đi ngang qua một rừng hoa mà hoàn toàn không hề dính mắc, không hề động tâm.

Hòa Thượng nói: **“Muốn biết mình có động tâm hay không thì thỉnh thoảng vào siêu thị một lần, vào cửa hàng điện máy một lần, vào shop thời trang một lần. Nếu đi qua mà ngoài không dính mắc, trong không động tâm thì chúng ta đã kiểm soát được dục vọng của mình. Ngày nay chúng ta không có trí tuệ vì tâm chúng ta không có định, tâm chúng ta luôn dao động, không tìm được sự cảm dỗ từ thế giới bên ngoài. Có một số đồng tu từ nơi khác đến Hồng Kông, Hồng Kông là thế giới muôn màu, có sức cảm dỗ vô cùng to lớn. Bạn ở trong siêu thị bách hóa, bạn có động tâm hay không?”** Món đồ này rất tuyệt vời, món đồ kia rất tuyệt vời, món này nhà mình chưa có, món kia nhà mình chưa có. Cuối cùng tiền họ mang theo bị hết sạch. Hòa thượng nói: **“Đây gọi là quang quan”**. “Quan” là nhìn, “quang” là sạch, nhìn xong thì hết sạch túi. Hòa Thượng nói: **“Người không có định, chính mình không làm được chủ. Bạn đến nơi đó để tham quan thì bạn sẽ không làm được chủ. Người có năng lực làm chủ chính mình thì đến để nghe pháp, họ ra về có thu hoạch rất lớn. Chúng ta không làm được chủ, đi về cũng có thu hoạch rất lớn. Họ đến Hồng Kông dự pháp hội, mang về rất nhiều thứ mà họ yêu thích”**. Người không làm được chủ, bị mê hoặc thì mua về rất nhiều thứ họ yêu thích.

Hòa Thượng nói: **“Người tu hành đến tham quan siêu thị bách hóa, họ được định, họ khai trí tuệ. Định tuệ của họ thêm lớn. Người chân thật tu hành nhìn thấy rất nhiều sản phẩm mới lạ nhưng họ không động tâm, vì họ cảm thấy không cần thiết, không động tâm”**. Chúng ta đến đó, thấy cái gì cũng cần thiết cho nên chúng ta bị động tâm. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta nắm tay Phật Bồ Tát cùng đi. Chúng ta ở trong thế giới ngũ trược ô nhiễm. Phật Bồ Tát ở trong thế giới thanh tịnh”**. Các Ngài không bị động tâm còn chúng ta bị động tâm. Động tâm rồi không thể thanh tịnh. Tâm ô nhiễm không thể sanh trí tuệ. **“Người chân thật tu hành nhìn thấy những thứ mới lạ, tâm không hề động. Không khởi ý niệm ưa thích thì đây chính là thiền định. Người chân thật tu hành tiếp xúc với cảnh giới bên ngoài, không bị cảnh giới bên ngoài mê hoặc”**.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta nên dán lên vô tuyến câu này: “Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng”**. Tất cả những thứ có hình tướng đều không có gì là thật. Hòa Thượng dạy chúng ta nhìn cho thấu chân tướng sự thật của mọi thứ. Đã nhìn thấu rồi thì không còn đắm chấp. Tất cả đều là hư vọng, đều là **“mộng huyễn bào ảnh”**. Người không tham chấp là người có huệ, có trí tuệ thì mới có thể nhìn thấu, không có trí tuệ thì nhìn không thấu.

Một vị Hòa Thượng dạy học trò: **“Con phải quán người nữ này chỉ là một bộ xương, sau khi tứ đại phân ly thì cơ thể ấy sẽ biến thành một bộ xương trắng”**. Học trò nói: **“Con không thể quán như vậy được, con chỉ thấy người nữ ấy rất xinh đẹp”**. Đó là nhìn không thấu. Nhìn thấu thì mới buông được xuống. Nhìn không thấu nên không buông được xuống, cứ bị dính mắc. Nhiều người tu hành lâu năm nhưng vẫn bị dính mắc, không dính tài

thì dính sắc, không dính sắc thì dính danh, không dính danh thì dính ăn, không dính ăn thì dính ngủ. Tài sắc danh thực thù là căn gốc đưa chúng ta xuống địa ngục. Năm thứ này không xuất hiện cùng một lúc. Trong năm thứ này, chỉ cần một thứ đã làm mất đi tâm thanh tịnh của chúng ta. Nếu cả năm thứ này đều đầy đủ thì chúng ta tự cam chịu đọa lạc.

Cho nên nhiều người cứ nghĩ mình giữ mình trong Phật đường là tốt. Đây cũng là biện pháp tốt nhưng chúng ta phải nhớ kỹ: **Thiền định không phải là quay mặt vào vách mà phải là trong không dính mắc, ngoài không động tâm.**

Có một vị xuất gia đi qua đò. Người qua đò mỗi người trả 2 đồng nhưng cô lái đò đòi vị ấy 4 đồng vì người xuất gia đã nhìn cô ấy. Vị ấy không dám vọng ngữ, không dám nói là mình không nhìn nên đành phải trả 4 đồng. Lần sau, vị ấy qua đò và nhất định không nhìn cô lái đò. Lúc trả tiền, cô lái đò nói: *“Thầy không nhìn em bằng mắt nhưng Thầy nhìn em bằng tâm nên Thầy phải trả em 6 đồng”*. Đây là một câu chuyện vui nhưng khái thị cho chúng ta. Chúng ta nhìn bằng tâm khiến cho tâm thanh tịnh của mình bị ô nhiễm.

Có hai người xuất gia đi qua sông thì gặp một cô gái chết đuối. Một người lao xuống sông cứu cô ấy, đưa cô ấy lên bờ rồi hai vị xuất gia đi về chùa. Vị sư huynh cứ băn khoăn mãi rồi lúc về đến chùa nói: *“Hôm nay sư đệ phá giới vì đã ôm người nữ”*. Vị sư đệ trả lời: *“Tôi ôm cô ấy, cứu cô ấy rồi đã để cô ấy ở trên bờ. Còn sư huynh thì ôm cô ấy về đến tận chùa”*.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng dạy chúng ta: **“Người chân thật tu hành là người không để cho ngoại cảnh làm động tâm”**. Chúng ta biết rõ nhưng không để cho mình bị phiền não. Điều gì cần nói, cần khuyên, cần nhắc nhở thì chúng ta làm. Điều gì không cần nói, không cần khuyên, không cần nhắc nhở thì chúng ta không làm. Không dính mắc, không phân biệt, không chấp trước, đó mới là có công phu. Người xưa nói: **“Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, đau ốm rất hòng chỉ uống công”**. Miệng niệm Phật nhưng tâm không thanh tịnh thì không tương ưng với cõi Tịnh.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!